«Τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὴν μεγαλοφυΐαν εἶνε ἡ φιλαλήθεια».
ΓΚΑΙΤΕ

ΠΑΤΡΙΣ

«Ἡ φιλοσοφία γίνεται ποίησις, ἡ δὲ ἐπιστήμη φαντασία, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῆς μεγαλοφυΐας».
ΔΙΣΡΑΕΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου ἐν γένει ἀπέκτησαν ἕνα νόμον, ὁ ὁποῖος προβλέπει διὰ τὴν οἰκονομικὴν αὐτῶν βελτίωσιν. Εὐχόμεθα, ὅπως ἡ νέα Νομοθετικὴ μέριμνα τῆς Κυβερνήσεως ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁριστικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῶν ἀναπήρων, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ ἐγεννήθη συγκινεῖ βαθύτατα τὴν κοινὴν γνώμην. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν κυρίως, ὅτι τὸ νέον Νομοθέτημα θὰ τύχῃ πραγματικῆς ἐφαρμογῆς, εὑρίσκον τοὺς ἐκτελεστάς του, δὲν θὰ παραμείνῃ δὲ γράμμα κενόν. Αὐτὴν τὴν φοράν, ὕστερα ἀπὸ τόσους ἀγῶνας, οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου πρέπει νὰ εὕρουν πραγματικὴν προστασίαν. Καὶ διὰ νὰ τὴν εὕρουν, παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐννοήσουν οἱ ἀναλαβόντες τὴν διαχείρισιν τῆς τύχης των, ὅτι δέον νὰ ἐργασθοῦν μὲ ὄρεξιν, νὰ ἐκλάβουν τοὺς ἀτυχήσαντας ἐν πολέμῳ ὡς ἀδελφούς των, νὰ τοὺς παρηγορήσουν, νὰ τοὺς περιθάλψουν καὶ νὰ τοὺς γλυκάνουν τὸν πόνον των καὶ τὴν δυστυχίαν των. Πρέπει νὰ λείψῃ ἡ τακτικὴ τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε κατάστασιν ἀσύδοτον τόσον διὰ τὸ Κράτος, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀναπήρους καὶ ἡ ὁποία ὤθησε τοὺς τελευταίους τούτους εἰς ἐνεργείας πολλάκις ἀπαδούσας πρὸς τὴν ἔνδοξον ἱστορίαν των.

Τὸ ταμεῖον θυμάτων πολέμου ὀφείλει νὰ γίνῃ τοῦ λοιποῦ ὁ μεγάλος προστάτης τῆς δυστυχίας τῶν ἀναπήρων. Αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ὀφείλουν νὰ κατανοήσουν τὸν ὑψηλὸν προορισμόν των καὶ νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν διὰ ν' ἀποδώσουν τὸ δίκαιον εἰς τὰς χιλιάδας τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν ποὺ δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ λάβουν τὴν μικράν των σύνταξιν, χάρις εἰς τὴν περίφημον γραφειοκρατίαν.

ΟΙ ΑΓΡΟΤΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Δίκαιον καὶ ὀρθὸν νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ ἐργασία διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἀγροτῶν προσφύγων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι, ἀπολέσαντες τὰ πάντα, κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν ἐκ νέου μίαν γεωργικὴν ἑστίαν, εἶνε ἄξιοι πάσης κρατικῆς ἐνισχύσεως, ὅπως δυνηθοῦν καὶ καλλιεργήσουν τὴν γῆν ἀποτελεσματικῶς. Ὅπως ὀρθῶς διεῖδεν ὁ κ. Πρωθυπουργός, τὸ Κράτος εἰς τὴν γεωργίαν θὰ στηριχθῇ κυρίως διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν διαταραχθεῖσαν ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς οἰκονομικήν του ἰσορροπίαν. Εἶνε ἐξ ἄλλου ἀληθές, ὅτι οἱ πρόσφυγες σπουδαίως συνέβαλαν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Συνεπῶς τοὺς ἀξίζει πᾶσα βοήθεια διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου των.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΩΝ

Ἠλπίσαμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἐξέλιπε τὸ αἶσχος τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Παλαιὸς Στρατών. Δυστυχῶς ὅμως οὐδὲν ἐγένετο, λόγῳ τοῦ ὅτι κατέστη ἀδύνατον! νὰ ἐξευρεθῇ ἄλλο οἴκημα πρὸς μεταφορὰν τῶν φυλακισμένων. Τοιουτοτρόπως τίς οἶδε πόσον καιρὸν θὰ εὑρισκώμεθα πρὸ τῆς τραγικῆς καταστάσεως, ποὺ ὑφίσταται ἐν μέσαις Ἀθήναις, ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς βράχους τῆς Ἀκροπόλεως, ἐνθυμιζούσης μεσαιωνικὴν ἐποχήν.

Ἀλλὰ μήπως εἶνε τὸ μόνον ἄτοπον τὸ ὁποῖον συμβαίνει; Μήπως ὁ Πειραιεὺς δὲν στερεῖται φυλακῶν ἐπειδὴ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀρνεῖται νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἀχρήστους στρατιωτικὰς ἀποθήκας τῆς γείτονος;

Δικαιούμεθα ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Κυβέρνησιν: Εἶνε ἆρά γε ἐπιτετραμμένον νὰ συνεχίζεται αὐτὴ ἡ σύγκρουσις ἁρμοδιοτήτων, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ ἐξαγγέλωνται διάφοροι ἀποφάσεις χωρὶς νὰ φθάνουν μέχρι τῆς ἐκτελέσεως; Δὲν νομίζουν οἱ κύριοι ἁρμόδιοι ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ συνέλθουν καὶ νὰ λύσουν μερικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα οὔτε ἄλυτα εἶνε καὶ ὠφέλιμα εἰς τὸν τόπον πρόκειται ν' ἀποδοῖν;

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Οἱ μαθηταὶ τῶν Γεωπονικῶν Σχολῶν διαμαρτύρονται, διότι, ἐπὶ τῇ βάσει μεταγενεστέρου τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὰς σχολὰς νόμου, ρυθμίζεται δυσμενῶς ἡ ὑπαλληλικὴ των ἱεραρχία. Ἐνῷ δηλαδὴ κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον οἱ ἐξερχόμενοι τῶν σχολῶν ἔφερον τὸν βαθμὸν γραμματέως α' τάξεως, ἤδη ὑποβιβάζονται εἰς β' τάξεως, λογιζόμενοι ἐπὶ πλέον ἔκτακτοι. Νομίζομεν ὅτι πρόκειται περὶ δικαίας διαμαρτυρίας τῶν ἐν λόγῳ σπουδαστῶν τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ προσέξῃ, διότι οἱ ἐνδιαφερόμενοι μαθηταὶ προσῆλθον εἰς τὰς σχολὰς ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὡρισμένα ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καταργηθοῦν διὰ μεταγενεστέρου νόμου.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ὑπάρχει ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν τῆς Δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τῶν ὁποίων τοὺς διορισμοὺς δὲν ἐγκρίνει τὸ Γεν. Λογιστήριον. Νομίζουν ὅτι, μετὰ τὴν παραχώρησιν πιστώσεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας, ἐπιβάλλεται ἡ πραγματοποίησις τῶν διορισμῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπαραίτητοι εἶνε διὰ τὰ σχολεῖα ποὺ δὲν λειτουργοῦν καὶ πτωχοὺς βιοπαλαιστὰς πρόκειται ν' ἀνακουφίσουν.

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ κλήρου λαμβάνει τὴν μορφὴν πολυπράκτου τραγωδίας. Ἐξηγγέλθησαν διάφοροι ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς μένουν ἀκόμη εἰς τὰ χαρτιά, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κληρικοὶ πένονται καὶ ἐξευτελίζονται. Ἂς δοθῇ τέλος πάντων ἕνα τέλος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε ἐπὶ τέλους καὶ ζήτημα φιλανθρωπίας.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΠΙΘΑΝΟΣ ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΚΛΙΤΥΩΝ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΜΑΣ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ Η «ΣΩΤΗΡΙΑ».—ΕΝΑΣ ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΛΟΧΟΣ ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΕΩΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΠΟΤΕ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ.—Η ΠΥΡΕΤΩΔΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ... ΑΝΑΠΛΗΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΑΤΑΚΤΩΣ ΕΡΡΙΜΕΝΑ

Διόμισυ χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων, κοντὰ στὰ κράσπεδα τῶν κλιτύων τοῦ Ὑμηττοῦ, βρίσκεται χαμένη μέσα στὰ πεῦκα ἡ πόλις τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς.

Ἡ Σωτηρία! Ναί! Αὐτὴ εἶναι ἡ πόλις τῶν λησμονημένων ὑπάρξεων ποὺ ὅταν ἀκοῦν τὸ ὄνομά της καὶ μόνον οἱ πολλοὶ φρίσσουν μέχρις ὀστέων ἐκ τοῦ τρόμου.

Μᾶς ἔφερε μέχρις ἐκεῖ μία σύμπτωσις τυχαία. Μία πάμπτωχη μάννα ἑνὸς ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος, ποὺ τήκεται ἐκεῖ πάνω, ἦλθε κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη καὶ μᾶς περιέγραψε μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν φρικαλέαν κόλασιν ποὺ βρίσκεται τὸ παιδί της, καὶ μᾶς ἐξώρκισε νὰ πᾶμε ἐκεῖ πάνω, νὰ ἰδοῦμε τὰ πράγματα καὶ νὰ τῆς ἀποδώσουμε δικαιοσύνη!

Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ πᾶμε καὶ ἐκεῖ, νὰ ἐρευνήσουμε καὶ μέσα στὴν ἰδιόρρυθμη κοινωνία τῶν ἀνθρωπίνων ἐρειπίων. Γιατί ὄχι; Ἂν δὲν φωνάξουμε ἐμεῖς τὸν πόνον μιᾶς φτωχῆς μάννας ἑνὸς παληοῦ πολεμιστοῦ ποὺ τῆς κλείνουνται κατάμουτρα ὅλες οἱ πόρτες τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ποιὸς θὰ τὸν φωνάξῃ; Ποιὸς ἔχει καιρὸν γιὰ νὰ τῆς ἀποδώσῃ δικαιοσύνην; Τὸ δίκηο του σήμερα τὸ πέρνει μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ διεκδικήσῃ! Κι' ἡ φτωχὴ μάννα τοῦ πολεμιστὴ εἶναι τόσον ἀδύναμη, τόσον ἀνίσχυρη, τόσο φτωχή. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος ὅταν τὴν εἶδε τυλιγμένην μέσα στὰ κουρέλια της δὲν στάθηκε ὄχι νὰ τῆς δώσῃ δίκηο, ἀλλὰ οὔτε κἂν ν' ἀκούσῃ τὸν πόνο της. Ἔτσι εἶναι ὅμως σήμερα. Τὰ πράγματα ἄλλαξαν..

ΜΙΑ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Μπῆκα μέσα στὸ αὐτοκίνητο τῆς «Πατρίδος» καὶ τράβηξα ἴσα γιὰ τὸ περιλάλητο ἵδρυμα. Στὸ δρόμο συλλογιζόμουν πῶς πάω νὰ ζήσω γιὰ μερικὲς ὧρες μέσα στὴν ἐξωτικὴ κοινωνία τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ ἀμφιταλαντεύονται μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Εἶχα ἀκόμη προετοιμάσει τὸν ἑαυτό μου ὅτι μετ' ὀλίγα λεπτὰ θὰ βρισκόταν μεταξὺ σκελεθρωμένων ἀνθρώπων, ποὺ θάμοιαζαν μὲ ζωντανὰ κινούμενα φαντάσματα! Αὐτὴν τὴν ἰδέα εἶχα γιὰ τὴν Σωτηρία, προτοῦ νὰ πάω. Τί πλάνη ἀλήθεια....

Τὸ αὐτοκίνητον ὕστερα ἀπὸ ἡμίωρον πορείαν ἐσταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πελώρια καγκελωτὴ πόρτα ἑνὸς ἀπεράντου πευκοφύτου πάρκου.

Κατέβηκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ προχώρησα πρὸς τὴν πόρτα μαζὶ μὲ τὸν φίλον ἰατρὸν κ. Λαδᾶν.

Μπῆκα μέσα. Εὐτυχῶς δὲν εἶχα καμμία ἐνόχλησι ἀπὸ κανένα. Μέσα εἰς τὴν ἐξωτικὴν πόλιν μπαίνει ὅποιος θέλει καὶ ὅταν θέλῃ... Γι' αὐτὸ χωρὶς καμμιὰ διατύπωσι ἀκολούθησα τὸν μακρὸν καὶ ὁλόλευκον δρόμον, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ὡδηγοῦσε πρὸς τὸ κεντρικὸν συγκρότημα τῶν κτιρίων, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κέντρον τῆς πόλεως—σανατορίου. Ἡ λέξις «Σανατόριον» ἀποτελεῖ εὐφημισμόν, ἀλλὰ τέλος πάντων ἂς τὸ ἀποκαλοῦμεν ἔτσι γιὰ νὰ συνεννοούμεθα.

Δὲν εἶχα προχωρήσει οὔτε πενῆντα βήματα ἐπὶ τοῦ καταλεύκου δρόμου, ὅταν συνήντησα μιὰν ὁμάδα χαριτωμένων καὶ ἁβρῶν κοριτσιῶν, μὲ κομψότατα ντόμινα.

Χαριτωμένοι πιερρότοι καὶ ἀέρινες κολομπίνες. Ὁμολογῶ πῶς ἔμεινα κατάπληκτος καὶ ἔσπευσα νὰ ἀποβάλω αὐθωρεὶ τὴν μελαγχολικὴν καὶ πένθιμον προδιάθεσίν μου, περὶ ἀνθρωπίνων ἐρειπίων, κινουμένων φαντασμάτων κ.λ.π. Ἀντὶ αὐτῶν τῶν ἀπιθάνων ἀποκυημάτων τῆς προκατειλημμένης φαντασίας μου, ἔβλεπα μπροστά μου ἕνα γκρούπ δροσερῶν κοριτσιῶν ποὺ δὲν δυσκολεύομαι νὰ βεβαιώσω πῶς πολὺ δύσκολα θὰ συναντοῦσα παρόμοια στὴν ὁδὸν Σταδίου.

— Ἄρρωστες εἶναι αὐτές, γιατρέ; εἶπα στὸν κ. Λαδᾶ ποὺ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

— Βέβαια! Ἄρρωστες εἶναι ποὺ ἀσφαλῶς πολὺ γρήγορα θὰ γίνουν καλά!

Ἀμέσως ἀπέβαλα τὴν ἀπαισιόδοξον προκατάληψίν μου καὶ προχώρησα τώρα πρὸς τὸ ἵδρυμα περιχαρὴς καὶ μὲ ἀναπτερωμένον τὸ ἠθικόν.

Σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ποὺ συνήντησα τὸ γκρούπ, συνήντησα μίαν μικρὰν γέφυραν, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνοῦσε ἕνας βορβορώδης χείμαρρος.

Τὰ νερά του ἦταν θολὰ καὶ γεμάτα σαπουνάδα, σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ πλυντήριο. Ἀλήθεια πόσο βιάσθηκα νὰ χαρῶ. Ὁ βορβορώδης αὐτὸς χείμαρρος μ' ἔκανε ν' ἀλλάξω δρόμο, νὰ λοξεύσω τοὺς τὰ ἀριστερὰ καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου, ἡ ὁποία περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ χαριτωμένον πευκόφυτον ἄλσος, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος ἦτο ἐγκατεσπαρμένον ἀπὸ σκουπίδια, βρωμόχαρτα καὶ παντὸς εἴδους ἀκαθαρσίας...

Ἀκολουθῶντας τὴν κοίτην τοῦ βορβορώδους αὐτοῦ χειμάρρου ἔφθασα στὰ πλυντήρια τοῦ ἱδρύματος—πόλεως, ὠργανωμένα κατὰ εὐρωπαϊκὸν ρυθμόν.

Μπῆκα μέσα καὶ βρῆκα δέκα γυναῖκες ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ νεώτατα μέσα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ γιὰ νὰ πλύνουν τὰ ροῦχα τῶν κατοίκων τῆς ἰδιορρύθμου πόλεως.

— Τίνος εἶναι τὰ ροῦχα αὐτά; ἐρώτησα.

— Τῶν ἀσθενῶν ὅλων τῶν κατηγοριῶν, μοῦ ἀπήντησαν.

— Τὰ ἀπολυμαίνετε στὸν ὑγρὸν κλίβανον, προτοῦ τὰ πλύνετε;

— Ὄχι!

— Σεῖς εἶσθε ἀσθενεῖς ἢ ὑγιεῖς;

— Ὑγιεῖς, κύριε! Διότι ἀποτελοῦμεν ἕνα μέρος τοῦ προσωπικοῦ. Ἂν εἴμασθε ἀσθενεῖς δὲν θὰ μᾶς ἐδέχετο ὡς πλυντρίας τὸ ἵδρυμα.

— Ποῦ πᾶνε τὰ νερὰ ποὺ χύνετε;

— Δὲν ξέρουμε, κύριε! Τὰ χύνουμε ἔτσι στὸ δρόμο. Κανένας ποτὲ δὲν μᾶς ἔκανε γι' αὐτὸ παρατήρησι!

Φύγαμε ἀπὸ 'κεῖ καὶ τραβήξαμε μόνοι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Σανατορίου. Στὸ δρόμο συλλογιζόμουν ὅτι οἱ ξένοι φυματιολόγοι λένε στὰ συγγράμματά τους ὅτι τὰ ροῦχα τῶν φυματικῶν προτοῦ πλυθοῦν πρέπει νὰ περνοῦν ἀπὸ ὑγρὸν κλίβανον, γιὰ νὰ σκοτώνωνται τὰ μικρόβια καὶ νὰ μὴν μολύνωνται αἱ ὑγιεῖς πλύντριαι.

Ἐμεῖς ὄχι μόνον δὲν κάνουμε αὐτό, ἀλλὰ ἐξαπολύουμε τὰ μολυσμένα νερὰ μέσα στὸ ἄλσος τοῦ ἱδρύματος. Καὶ ἐν τούτοις ὁ διευθυντὴς τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ ἔχει φήμην σοβαροῦ ἐπιστήμονος καὶ δεινοῦ φυματιολόγου.

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

Φεύγοντες ἀπὸ τὰ πλυντήρια κατευθύνθημεν πρὸς τὶς περιώνυμες παράγκες. Προτοῦ ὅμως φθάσουμε ἐκεῖ ἀντικρύσαμε στὸ δρόμο ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς πλατείας, ἕνα παντοπωλεῖον—καταγώγιον. Ὁ νεοέλλην ἐπιχειρηματίας ἰδιοκτήτης τοῦ ἄντρου πουλοῦσε στοὺς ἀσθενεῖς καπνό, κονιάκ, οὖζο καὶ παντὸς εἴδους οἰνοπνευματώδη ποτά, ἐνοίκιαζε ντόμινα καὶ ἔδινε χαρτιὰ καὶ ἔπαιζαν μέσα στὸ καταγώγιον αὐτὸ οἱ ἀσθενεῖς.

Μπῆκα μέσα καὶ αὐθωρεὶ προσέβαλε τὴν ὄσφρησίν μου ἡ ἀποκρουστικὴ αὐρωδιὰ τοῦ χασίς. Ἔφυγα ἐκεῖθεν μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένην καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὶς παράγκες. Μόλις ἐπλησίασα εἰς μερικῶν δεκάδων μέτρων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν, μοῦ ἐδυσχέρανε αὐθωρεὶ τὴν ἀναπνοὴν ἕνα κῦμα φρικωδῶς βρωμερῶν ἀναθυμιάσεων.

Ἐκύτταξα πρὸς τὰ μέσα τῶν παραγκῶν καὶ εἶδα ἀμπαζούρ στὶς λάμπες καὶ φρικωδῶς σκελεθρωμένες ἀνθρώπινες σκιές, οἱ ὁποῖες ἐκινοῦντο. Τὸ καθῆκόν μου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ μπῶ ἐκεῖ μέσα, καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ μπῶ. Ἡ κόλασις τοῦ Δάντη καὶ ἡ Σπιναλόγκα τῆς Κρήτης ἀποτελοῦν ἐδέμ ὅταν συγκριθοῦν μὲ τὸ φρικαλέον ἐκεῖνο αἶσχος. Τρῶγλαι μήκους ὀκτὼ μέτρων καὶ πλάτους τεσσάρων. Ὑποχρεοῦνται νὰ δεχθοῦν ἀσθενεῖς δέκα ἑπτά! Ἡ τρομερὰ δυσοσμία καὶ ἡ ἀπερίγραπτος ρυπαρότης τῶν φρικαλέων αὐτῶν ἄντρων, δὲν εἶναι εὔκολον νὰ περιγραφοῦν. Ἐκεῖ μέσα στὶς παράγκες στεγάζονται οἱ ἄποροι φυματικοί, οἱ ὁποῖοι προσεβλήθησαν ὅταν ὑπηρέτουν τὴν πατρίδα... Κανένας ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ὑγιεῖς δὲν ξέρει πόσον ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἡ ζωή. Ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν ἂς ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πυρακτωμένην αὐτὴν κάμινον τῆς «Σωτηρίας». Θὰ ἰδῇ ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι τῶν παραγκῶν ἰσχυρίζονται ὅτι ζοῦν καὶ ἐπιμένουν νὰ ζοῦν....

Ἐρώτησα ἕναν ἀσθενῆ τί τρώει καὶ μοῦ ἔδωσε τρομακτικὲς ἀπαντήσεις, τὶς ὁποῖες δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω καὶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὶς γράφω.

Τὸν ἐρώτησα ἀκόμη ἂν τὸν βλέπῃ κανένας γιατρὸς καὶ μοῦ ἀπήντησε σπανίως.

Ἀκολούθως ἠθέλησα νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἀκολουθουμένης θεραπευτικῆς μεθόδου εἰς τὸ ἵδρυμα καὶ ἐπληροφορήθην ὅτι ἀπὸ τὸν ἀπερίφρακτον περίβολον καὶ ἀπὸ τὴν κεντρικὴν εἴσοδον τοῦ ἱδρύματος, δύναται ὁ κάθε ἀσθενὴς νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ βγαίνῃ ὁπότε θέλει, νὰ κατεβαίνῃ εἰς τὴν πόλιν, νὰ ἐργάζεται, νὰ περιφέρεται, νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ γυρίζῃ ὁπότε θέλει. Οὐδεὶς τοῦ κάνει οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν παρατήρησιν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἐρεύνης μου ἦλθε ἕνας νεαρὸς ἐσωτερικὸς ἰατρὸς τοῦ ἱδρύματος ἀσθμαίνων καὶ μοῦ εἶπεν εὐγενῶς ὅτι ἐπληροφορήθη τὴν ἄφιξίν μου ἀπὸ τὰς τρομοκρατημένας πλυντρίας καὶ μὲ ἠρώτησε ἂν ἤμουν δημοσιογράφος, ὁπότε εὐχαρίστως ἐτίθετο εἰς τὴν διάθεσίν μου διὰ πᾶσαν πληροφορίαν. Τὸν ηὐχαρίστησα καὶ τὸν ἠρώτησα ποίαν ἰδέαν εἶχε διὰ τὶς ἀκριβοπληρωμένες ἀπὸ τὸ δημόσιον παράγκες καὶ διὰ τοὺς ἐγκαθείρκτους των καὶ μοῦ ἀπήντησεν ἐπὶ λέξει ὅτι «τὸ αἶσχος αὐτὸ κατεξευτελίζει τὴν κόλασιν τοῦ Δάντη!»

Τὸν ἠρώτησα ἀκόμη ἂν τὴν ἀχαρακτήριστον αὐτὴν κατάστασιν τὴν ἀντελήφθη καὶ κανένας ξένος καὶ μοῦ ἀπήντησεν ὅτι μόλις πρὸ τριημέρου περιῆλθεν ὁλόκληρον τὸ ἵδρυμα ὁ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν κ. Ἔμερσον!

Περίφημα! εἶπα. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπετύχαμεν νὰ ἐξευτελισθῶμεν δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμη διεθνῶς.

Τέλος τὸν ἠρώτησα ἂν γνωρίζῃ ὅτι ἔχομεν ὑφυπουργὸν τῆς Ὑγιεινῆς τὸν κ. Δοξιάδην καὶ ἄλλους τινὰς ἁρμοδίους καὶ ὁ εἰλικρινὴς ἰατρὸς μοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τοὺς γνωρίζῃ προσωπικῶς.

Ἔφυγα ἐκεῖθεν μαζὶ μὲ τὸ γιατρὸ ἀκολουθούμενος ἀπὸ μίαν κουστωδίαν παραπονουμένων ἀσθενῶν ποὺ ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει νὰ μοῦ διατυπώσουν ἀνεξάντλητα παράπονα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤξεραν ποῦ ἀλλοῦ νὰ ποῦν.

Μόλις ἐφθάσαμε στὴν πλατεῖα τοῦ καταγωγίου διεσταυρώθημεν μὲ ἄλλην χαρούμενην καὶ πολυθόρυβον παρέαν μεταμφιεσμένων ἁβρῶν κοριτσιῶν, ποὺ συνωδεύοντο ἀπὸ νεαροὺς καὶ ἐξευρωπαϊσμένους δανδῆδες.

— Εἶναι ἀσθενεῖς αὐτοί, γιατρέ;

— Μάλιστα! Ἡ ψυχαγωγία ἐπιβάλλεται στὰ σανατόρια. Στὴν Εὐρώπη μάλιστα δημιουργεῖ καὶ διοργανώνει διασκεδάσεις πρὸς χάριν τῶν ἀσθενῶν αὐτὴ ἡ διεύθυνσις τῶν σανατορίων.

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησα, ἀλλὰ ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι μαζί;

— Ὄχι! Ἀλλὰ δὲν ἔχομε ἄλλο σανατόριο γι' αὐτό... κ.τ.λ.

— Εἶναι ἀλήθεια, γιατρέ, ὅτι δύο ἐκ τῶν ἀσθενῶν ἔτεκον αἰσίως δύο βρέφη, τὰ ὁποῖα καὶ ἐβάπτισεν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου τριάδος, ὁ κ. Διευθυντής;

— Μάλιστα! εἶπε ὁ γιατρός. Μάλιστα! Μάλιστα! ἀπήντησεν ἡ κουστωδία τῶν ἀσθενῶν. Καὶ αὐτὰ μόνον; Ἀλλὰ ἂς σταματήσω ὅμως σήμερα εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Γιὰ τὰς μεταξὺ τῶν δανδήδων ἀσθενῶν καὶ τῶν ἁβρῶν δεσποινίδων σχέσεις θὰ μιλήσω αὔριον.

Προκαταλαμβάνω ὅμως τοὺς ἀναγνώστας μου καὶ τοὺς συνιστῶ νὰ μὴν σπεύσουν νὰ καταδικάσουν τὸν διευθυντὴν τοῦ ἱδρύματος. Δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς ὑπεύθυνος, εἶναι ἁπλῶς ἕνας ἐκ τῶν ὑπευθύνων, ἴσως μάλιστα ὄχι καὶ ὁ μεγαλύτερος.

ΠΑΝ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ

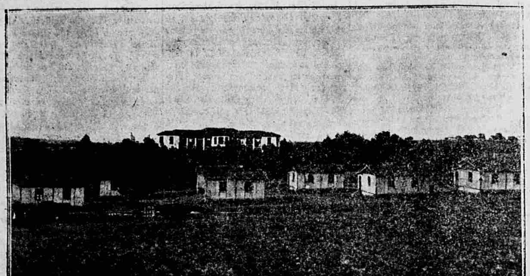

Τὸ κεντρικὸν ἵδρυμα καὶ τὰ περίπτερα τῆς «Σωτηρίας»

Μιὰ φυματικὴ μητέρα μὲ τὸ παιδί της.

ΑΥΡΙΟΝ

Αἱ ἁβραὶ καλλοναὶ τῆς Σωτηρίας.— Ἔρως καὶ θεραπευτικαὶ μέθοδοι.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

[Ἀπὸ τὸ παγκόσμιον ταχυδρομεῖον.]

Εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀπεφασίσθη ἡ σταθεροποίησις τοῦ τσεχοσλοβακικοῦ νομίσματος. Ἡ σταθεροποίησις θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἀναλογίαν 33 κορωνῶν καὶ 75 χέλλερ δι' ἕκαστον δολλάριον. Ὁ σχετικὸς νόμος θὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐντὸς τοῦ μηνὸς πρὸς ψήφισιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

* *

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἤρχισε νὰ εὐρύνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀξιούντων τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν. Ἡ κυβέρνησις ἐζήτησε πίστωσιν εἴκοσι ἑκατομμυρίων δολλαρίων διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀπαγορευτικῶν μέσων. Ἀλλὰ τὸ Κογκρέσσον διὰ ψήφων 239 ἐναντίον 125 ἀπέρριψε τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον.

* *

Ἓν τεμάχιον ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Μαδρίτης ἀφῃρέθη ἀπὸ τὸ λείψανον. Τὸ ὀστοῦν αὐτὸ θὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν καὶ εἰδικῶς εἰς τὸν Ἅγιον Ἰσίδωρον τῇ αἰτήσει αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀργεντινῆς Κυβερνήσεως.

* *

Τὸ πλοῖον τοῦ ἐξερευνητοῦ τοῦ Νοτίου Πόλου Μπὺρδ ἐσώθη. Κατώρθωσε νὰ κινηθῇ ἔξω τοῦ κόλπου τῶν Φαλαινῶν ἀφοῦ ἐκαλύφθη πρότερον ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ πάγους. Οἱ ἐξερευνηταὶ λέγουν, ὅτι οὐδέποτε ἐσημειώθη ὁμοία θύελλα εἰς τὸν Πόλον. Ὁ ἄνεμος εἶχε πρὸς στιγμὴν ταχύτητα 50 μιλίων ἀνὰ δευτερόλεπτον, τὰ δὲ κύματα ἀνήρχοντο εἰς τεράστιον ὕψος. Καὶ τὸ πρωτοφανὲς ἦτο τοῦτο. Ὅταν τὰ ὕδατα τῶν κυμάτων ἐπρόκειτο νὰ κατέλθωσιν, ἐπάγωνον καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ κατήρχοντο λευκὰ χονδρὰ νήματα. Αὐτὸ διήρκεσεν ἐπὶ εἰκοσιτετράωρον. Ἔπειτα ἡ καταιγὶς κατέπαυσε καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ κατώρθωσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ σκάφος των.

* *

Τὸ θαυμασιώτερον δικαστικὸν μέγαρον τῶν Βρυξελλῶν ἐπυρπολήθη. Ἦτο τόσον μεγάλη ἡ δύναμις τῆς πυρκαϊᾶς, ὥστε δὲν ἐσώθη τίποτε ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων. Τὸ δικαστικὸν μέγαρον τῶν Βρυξελλῶν, ἦτο ἓν τῶν περιφημοτέρων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, πολλοὶ δὲ ξένοι μετέβαινον εἰς τὴν Βελγικὴν πρωτεύουσαν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν.

* *

Ἐξακολουθοῦν τὰ τραπεζιτικὰ σκάνδαλα εἰς τὴν Γαλλίαν. Συνελήφθησαν δύο νέοι διοικηταὶ Τραπεζῶν ἐργαζόμενοι κατὰ τὸ σύστημα τῆς περιφήμου κυρίας Ἀνώ. Ὁ εἷς διέμενεν ἐν Παρισίοις ὀνόματι Δουπουΐ, ἔχων ἰδιωτικὴν Τράπεζαν μὲ παράρτημα ἐν Παρισίοις. Ὁ ἕτερος ὀνόματι Σωσσιδιὲρ ἦτο διευθυντὴς τῆς «Βιομηχανικῆς Τραπέζης τοῦ Βορρᾶ». Αἱ καταχρήσεις των ἀνέρχονται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων.

* *

Ὁ ἰατρός, ὁ θελήσας νὰ διορθώσῃ τὴν γάμπαν τῆς παρισινῆς ραπτρίας Σωζάνας Λαγκὲν καὶ ὑποχρεωθεὶς ἔπειτα νὰ τὴν ἀποκόψῃ διότι ὑπέστη γάγγραιναν, κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν πελάτιδά του ὡς ἀποζημίωσιν 200 χιλ. φράγκα. Ὁ ἰατρικὸς κόσμος τῶν Παρισίων εὑρίσκει λίαν ἀκριβὴν τὴν διατίμησιν τῆς γάμπας, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπικίνδυνον τὸ σύστημα τῆς καταδίκης ὅταν ἡ χειρουργικὴ ἐφαρμόζεται ἔστω καὶ ἀνεπιτυχῶς ὡς σύστημα ἀποδόσεως κάλλους εἰς δύσμορφα σώματα. Ὁ νομικὸς ὅμως κόσμος συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν Παρισίων.

* *

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Λόϋδ Τζώρτζ ἐπιβαίνουσα αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον διευθύνει μόνη, ἀπεκλείσθη ὑπὸ χιονοθυέλλης ἐπὶ πέντε ὥρας. Ἡ ἀτυχὴς ἔπαθε κρυοπάγημα τοῦ ἀντίχειρος, ἄγνωστον δὲ ἂν θὰ δυνηθῇ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀποκοπήν του. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον ψῦχος κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῆς ὀροσειρᾶς τῶν συνόρων Σουηδίας καὶ Δανίας. Τὸ θερμόμετρον ἔφθασε 51 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἀποσπάσματα στρατοῦ ἐστάλησαν ὅπως ἀνατινάξωσι διὰ δυναμίτιδος τοὺς πάγους τοὺς ἀποκλείοντας πᾶσαν ἀπὸ τὰ σύνορα συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ...

ΤΟ ΠΑΛΑΜΗΔΙ ΩΣ ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Περιμένοντας τὸ θάνατο

Κανεὶς δὲν καλοπερνᾷ στὸ Παλαμήδι τόσο καλά, ὅσο ...οἱ «θανατηφόροι» (οἱ μελλοθάνατοι). Τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα νὰ γύρευες, θὰ τὸ εἶχες. Τὸ πιὸ καλὸ ἀπ' ὅλα καὶ τὸ πιὸ παράξενο ἦταν τοῦτο: Ὅταν ἤμουν ὑπόδικος φοροῦσα ἀλυσσίδες στὰ πόδια, τώρα ποὺ ἤμουν θανατηφόρος δὲν ἔσερνα πιὸ αὐτὸ τὸ βάρος. Ὁ ἀρχιφύλακας Κουτσαίτης εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα καὶ δὲν μοῦ τὶς ξαναφόρεσε ὅταν γύρισα ἀπ' τὸ δικαστήριο. Ἀκόμη καλλίτερο ἀπ' αὐτὸ εἶνε ὅτι δὲν ἔμενα σχεδὸν ποτέ μου στὴ «Στενὴ» παρὰ μόνο τὴ νύχτα. Τώρα ἔβγαινα ὅλη μέρα, ἔπαιρνα τὸν ἀέρα μου, ἔφερνα βόλτα ὅπου ἤθελα. Φτάνει νὰ ἤθελε κανένας «σαπούνης» νὰ μὲ συνοδέψῃ. Ποιὸς «σαπούνης» δὲν ἤθελε, ἀφοῦ τοὺς τάϊζα ὅπως δὲν τάϊσε ποτὲ κανεὶς τὴν ἐρωμένη του; Τοὺς μπούκωνα ἀπὸ τ' αὐτιὰ κι' ἀπὸ τὸ στόμα. Κι' αὐτοὶ ἐρχόντανε δυὸ δυὸ νὰ μὲ συνοδέψουν. Τί λές; Τί θὰ πῇ «σαπούνης» ρώτησες; Σαπούνηδες λέγαμε τοὺς φύλακες. Ἔτσι τοὺς λένε ἀκόμη καὶ σήμερα σ' ὅλες τὶς φυλακές. Γιατί, καταλαβαίνεις, πρέπει νὰ εἶνε ἀνίκανος κανεὶς γιὰ τὴ ζωή, πρέπει νὰ μὴ νοιώθει νὰ κάνῃ τίποτα, γιὰ νὰ καταδεχτῇ νὰ διορισθῇ σαπούνης. Σαπούνης θὰ πῇ ἄνθρωπος γιὰ πέταμα —ὅπως δηλαδὴ τὰ βρώμικα τὰ σάπια λάδια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ λιοτριβειὸ καὶ ποὺ, μιὰ καὶ δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα, τὰ κάνουν σαπούνι. Κατάλαβες;

ΖΩΗ ΚΑΙ... ΚΟΤΤΑ

Ἔτσι λοιπὸν περιμένοντας τὸ θάνατο περνούσαμε ζωὴ καὶ ...κόττα. Φτάνει νὰ μὴ τὸ ἔβαζες στὸ νοῦ σου. Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, ὅλα ἤτανε ὄμορφα. Ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ ἔφερνα βόλτα. Ἀνέβαινα στὶς «Τάμπιες» (προμαχῶνας). Σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς ἤτανε τὰ δυὸ περίφημα κανόνια ὁ «Φειδίας» καὶ ἡ «Καψαχείλα» ποὺ τὰ ἔχουν σήμερα στὸ παληὸ Βουλευτικὸ—στὸ Μουσεῖο—στ' Ἀνάπλι. Τὰ εἴχαμε καμάρι τὰ δυὸ αὐτὰ κανόνια. Μαζί μας ὅμως τὰ καμάρωνε φαίνεται κι' ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη. Οἱ παληοὶ θυμοῦνται πῶς ὅταν ἡ Βουλή μας ἀπειλοῦσε τὶς Μεγάλες Δυνάμεις, σ' αὐτὰ τὰ δύο κανόνια στήριζε τὶς ἐλπίδες της. Ἡ «Χρυσῆ Νεολαία» τῆς Ἀθήνας εἶχε τηλεγραφήσει στὸ νομάρχη Ναυπλίου: «Ἀποστείλατε ἀμέσως Φειδίαν καὶ Καψαχείλαν». Μοῦ ἄρεσαν πολὺ ἔτσι ὅπως τἄβλεπα νὰ κοιμοῦνται τὰ δυὸ αὐτὰ λιοντάρια. Λένε πῶς ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Πλαπούτας ἅμα καταδικάστηκαν σὲ θάνατο καὶ ἀντίκριζαν ὕστερα τὸ Φειδία καὶ τὴν Καψαχείλα, τοὺς ἔπαιρναν τὰ δάκρυα.

Ἄλλες φορὲς πάλι πήγαινα νὰ ξεκουραστῶ στὸ φυλακεῖο «Ρόμπερτς». Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζουν οἱ ἐπάλξεις μὲ τὰ πελώρια πέτρινα δόντια τους σὰν μασσέλες ἄγριου θηρίου. Μὰ ἐκεῖ ποὺ μ' ἄρεσε νὰ περνῶ πιὸ ... εὐχάριστα τὶς ὧρες μου ἦταν τὸ δυτικὸ μέρος, τὸ βραδάκι κατὰ τὸ σούρουπο, ὅπου χρυσίζει ὁ ἥλιος τὰ νερά. Γιατὶ ἀπ' ἐδῶ κάτω ἁπλώνεται ἡ ἀμμουδιὰ τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Ἐδῶ τὸ καλοκαίρι ἐρχόντανε οἱ Ἀναπλιώτισσες γιὰ νὰ λουστοῦν. Γι' αὐτὸ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι:

«Ἄχ! Παλαμήδι τ' Ἀναπλιοῦ,
Ἄνοιξε νάμπω μέσα,
Νὰ δῶ τὶς Ἀναπλιώτισσες, τὶς Ἀνα-
(πλιωτοποῦλες,
Πῶς πλένονται, πῶς λούζονται, πῶς μο-
(σχοσαπουνιοῦνται...»

ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Ποτέ μου δὲν ἄκουσα τὸν ἀέρα νὰ βογγάῃ τόσο ἄγρια, ὅσο ἀπὸ τοῦτες δῶ τὶς πολεμίστρες. Ποτέ μου δὲν φτερούγισε μπρὸς στὰ μάτια μου ἡ παράτα τοῦ ἀλλοτινοῦ καιροῦ ποὺ περνᾷ σὰν ὅραμα καὶ σὰν ὄνειρο. Ἀπὸ ὅσα ἔχω ἀκούσει, θαρρῶ καὶ βλέπω ἀκόμη τὸ Σταϊκόπουλο μὲ τὰ παλληκάρια του ἀνήμερα τοῦ Ἅη-Ἀντρέα νὰ χυμοῦν σὰ λιοντάρια καὶ νὰ πετοῦν σὰ σῦκα τοὺς τουρκαρβανίτες ἀπὸ τοῦτο δῶ τὸ κρεμνό. Ἦταν πολλοὶ οἱ Τουρκαλβανοὶ κ' οἱ Ἀναπλιῶτες μὲ τὰ χρόνια «ἔτρωγαν» παχειὰ γοφάρια τοῦ γιαλοῦ ποὺ [illegible]

αὐτοὺς τοὺς μαύρους ὄγκους, ποὺ τοὺς σκεπάζουν φύκια καὶ ἀχινοί. Εἶνε διάφορες «μπόμπες» ἀπὸ διάφορες ἐποχὲς ποὺ τὶς ἀπόβρασε ἐδῶ χάμω ἡ θάλασσα.

Αὐτὰ ἔβαζα μὲ τὸ νοῦ μου στὶς ὄμορφες ἐκεῖνες ὧρες ποὺ ἡ γλύκα κι' ἡ ὀμορφιὰ τῆς ζωῆς κάνει καὶ τὸ πιὸ παλληκάρι νὰ ἀνατριχᾷ μπρὸς στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου. Τώρα, πὲς τὸ καλὸ φαΐ, πὲς ὁ καθαρὸς ἀέρας, ...ἄναβαν τὰ αἵματα, ἔνοιωθες φλογισμένο σίδερο μέσα στὶς φλέβες σου, καὶ τὸ βασανισμένο μυαλὸ τὄδερνε ἡ μπόρα κι' ἡ κοσμοχαλασιὰ κάτω ἀπ' τὸ ξερὸ τὸ καύκαλο. Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα κύματα πιὸ ἄγρια, πιὸ μανιασμένα ποὺ δέρνανε τὸ ἄρρωστο μυαλό μου, βουνὰ ὁλόκληρα, θεώρατα, ὅλο θυμὸ κι' ἀφρὸ, ποὺ σπάνοντας μὲ βουὴ στὰ μελίγγια μου, ἔλουζαν... ὅλο ἔλουζαν μὲ τὸν ἀφράτο τους ἀνθὸ τὰ λατρεμένα πόδια τῆς Μαρίας μου.

Γιατὶ μόνο τώρα κατάλαβα πόσο τὴ λάτρευα τὴ Μαρία—τὴ Μαρία.

Ὄχι! Δὲν ἤθελα πιὰ νὰ πεθάνω!

ΤΡΑΧΥΣ ΑΝΗΦΟΡΟΣ

Πόσες φορές, μὲ κομμένα γόνατα, πῆρα τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ἀνάμεσα στὰ βράχια κι' ἔβγαινα στὴ «Βαβαρέζικη σπηλιά». Μέσα στὴ σπηλιὰ αὐτὴ εἶχαν καταφύγει οἱ Βαβαρέζοι τότε ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν οἱ Ἀναπλιῶτες. Κι' ὅταν τοὺς ἀνακάλυψαν μέσα στὴν κρυψῶνα τους καὶ χύμιξαν ἀπάνω τους σὰν ἀχόρταγα θεριά, οἱ Βαβαρέζοι, ποὺ εἶχαν κάψει κι' αὐτοὶ στὶς μέρες τους κόσμο Κοσμᾶ, ἔτρεμαν τώρα χειροπόδαρα. Ἡ τρεμοῦλα αὐτὴ ὅλο καὶ ἐξαγρίωνε τοὺς Ἀναπλιῶτες, ποὺ μεθυσμένοι ἀπ' τὸ αἷμα τραγουδοῦσαν τὸ θούριο, τό:

«Ἕως πότε ἡ ξένη ἀκρίδα,
ἕως πότε κουφὸς Βαβαρός...»

Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ σπηλιά.

Οὔτε καὶ γὼ ξέρω τί στοχασμοὺς γεννάει μέσα στὴ μελλοθάνατη καρδιά μου. Μὰ ξαποστένω. Γιατὶ ἐδῶ, γύρω ἀπ' τὰ φαλακρὰ τὰ βράχια, μοσχοβολᾶ ἡ ρίγανη καὶ τὸ θυμάρι... κι' ἀνάκατα, ὅπως στὶς ζουγραφιές, εἶνε τὸ λουμινόχορτο, τ' ἀγριοσέλινο, ἡ ἀνήμερη βιολέτα.

Ἀπ' τὰ ψηλὰ ξεπετιοῦνται πάνω ἀπὸ τὶς πέτρες οἱ φραγκοσυκιὲς μὲ τὰ παχειά τους φύλλα ποὺ μοιάζουν σὰν ἀπὸ σάρκα, μὲ τοὺς κίτρινους, μελίσταγους καρπούς τους.

Κι' ἀκόμη πιὸ ψηλά, πολὺ ψηλά, ἐκεῖ ποὺ θὰ φτερουγίζῃ αὔριο μεθαύριο ἡ πολύπαθη ψυχή μου, λυτρωμένη πιὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐκεῖ ὅπου τὰ σύννεφα ὅλο ταξιδεύουν τ' ἀτέλειωτο ταξεῖδι τους, τὰ κιρκινέζια τὰ ξανθὰ γράφουνε κύκλους, κύκλους πελώριους, ὡς ποὺ νὰ βροῦνε τὴ φωληά τους μέσα στὰ γκρεμισμένα κάστρα.

Στὶς ἐπάλξεις οἱ στρατιῶτες φρουροὶ μὲ τὴ γυμνὴ τὴ λόγχη τους στὸ ὅπλο, ὅλο πᾶνε κι' ἔρχονται. Κι' ἀδιάκοπα, ἀπὸ «ντάμπια» σὲ «ντάμπια» ξεσχίζει τὸν τρομαγμένο ἀέρα ἡ κραυγὴ ποὺ ἀπόψε πάλι θ' ἀλαφιάσῃ τὸν ὕπνο μας:

— Φύλακες γρηγορεῖτε!

Ω.

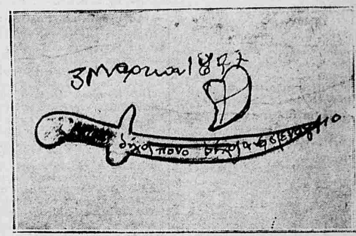

Τὸ «μαυρομάνικο».

[Ἔργον καταδίκου]

Ἀπὸ τὰς τοιχογραφίας τοῦ Παλαμηδίου.

(Ἔργον καταδίκου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ κασσέ τυπογραφικοὶ εἰς καλὴ κατάστασιν. Πληροφορίαι γραφεῖον «Πατρίδος».

THIOSIROL Sanitas

ΒΡΟΓΧΙΤΙΣ
ΚΑΤΑΡΡΟΥΣ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα τῆς Ἑλλάδος.